

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **M. N.**, zastúpeného v dovolacom konaní **M.**, advokátkou v **B.**, proti odporcovi **A. S.**, zastúpenému v dovolacom konaní **M.**, advokátom v **B.**, o nariadenie predbežného opatrenia v konaní o určenie neplatnosti právneho úkonu, vedenej na Okresnom súde Žilina. pod sp. zn. 13 C 292/2007, o dovolaní odporcu proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 11. júla 2007 sp. zn. 5 Co 172/2007, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a.**

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Žilina uznesením z 24. apríla 2007 č.k. 13 C 292/2007 – 63 zamietol návrh navrhovateľa na nariadenie predbežného opatrenia , ktorým malo byť odporcovi do právoplatnosti skončenia konania zakázané: 1/vykonávať stavebné zmeny a úpravy na nehnuteľnostiach zapísaných v katastri nehnuteľností na LV č. X. vedenom Správou katastra v Ž. pre kat. úz. Ž. ako pozemok parc.č. K. – zastavané plochy a nádvoría o výmere 17618 m² a pozemok parc.č. K. – ostatné plochy o výmere 1433 m², 2/ previesť tieto nehnuteľnosti na tretie osoby alebo zaťažiť právom tretích osôb. Vychádzal zo záveru, že navrhovateľ neosvedčil existenciu právneho vzťahu medzi účastníkmi a potrebu dočasnej úpravy pomerov účastníkov, pričom iba domnienka navrhovateľa o absolútnej neplatnosti kúpnej zmluvy evid. č. 7104 z 19. januára 2004, ktorou mal na odporcu previesť vlastníctvo predmetných nehnuteľností, neodôvodňuje taký zásah do vlastníckeho práva odporcu, akého sa navrhovateľ domáhal návrhom na nariadenie predbežného opatrenia .

Krajský súd v Žiline na odvolanie navrhovateľa uznesením z 11. júla 2007 sp. zn. 5 Co 172/2007 zmenil uznesenie súdu prvého stupňa a predbežným opatrením až do právoplatného skončenia konania odporcovi zakázal: 1/vykonávať stavebné zmeny a úpravy na

nehnutelnostiach zapísaných v katastri nehnuteľností na LV č. X. vedenom Správou katastra v Ž. pre kat. úz. Ž. ako pozemok parc.č. K. – zastavané plochy a nádvoría o výmere 17618 m² a pozemok parc.č. K. – ostatné plochy o výmere 1433 m², 2/ previesť tieto nehnuteľnosti na tretie osoby alebo zaťažiť ich právom tretích osôb (§ 220 O.s.p.). Odvolací súd sa nestotožnil s názorom súdu prvého stupňa, že navrhovateľ neosvedčil existenciu právneho vzťahu medzi účastníkmi konania a potrebu dočasnej úpravy právnych vzťahov medzi účastníkmi. Dospel k záveru o splnení podmienok pre vydanie požadovaného predbežného opatrenia s tým, že pojem „dočasná úprava pomerov účastníkov“ zahŕňa i dočasné obmedzenie dispozície s majetkom z dôvodu ohrozenia výkonu súdneho rozhodnutia.

Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podal dovolanie odporca. Žiadal, aby dovolací súd napadnuté uzneseniu odvolacieho súdu zrušil a konanie o návrhu na predbežné opatrenie zastavil. V rozsiahlom dovolaní uplatnil dôvody dovolania uvedené v ustanovení § 241 ods. 2 písm. a/, b/, c/ O.s.p. Pokiaľ išlo o zdôvodnenie podľa § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p., namietal že odvolací súd rozhodol vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov (§ 237 písm. a/ O.s.p.) v prvej časti výroku svojho uznesenia, ktorým zakázal odporcovi vykonávať stavebné zmeny a úpravy na predmetných nehnuteľnostiach. Poukázal na § 54 zák.č. 50 /1976 Zb v znení neskorších predpisov, zák. č. 416/2001 Z.z. a § 103, 104 ods. 1 O.s.p. ako i na článok 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a článok 2 ods. 2 ústavného zákona č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd. Bol názoru, že rozhodnutie o zákaze vykonávať stavebné zmeny a úpravy na nehnuteľnostiach nepatrí do rozhodovacej právomoci súdu, nakoľko sa nejedná o žalobu, resp. návrh na vydanie predbežného opatrenia v zmysle piatej časti O.s.p. V takomto prípade je v stavebných veciach daná vždy právomoc príslušného stavebného úradu alebo orgánu štátneho stavebného dohľadu zakázať, t.j. obmedziť možnosť subjektov (stavebníkov) stavať na určitom pozemku a to jednak zastavením prác na stavbe alebo rozhodnutím o stavebnej uzávere. V prípade návrhu v zmysle § 80 písm. c/ O.s.p. nie je daná právomoc súdu rozhodovať o obmedzeniach vo veci stavebných zmien alebo úprav a to ani vydaním predbežného opatrenia. Ako ďalší dôvod prípustnosti dovolania uviedol § 237 písm. d/ O.s.p. s tým, že uznesenie odvolacieho súdu je v rozpore s viacerými právoplatnými a vykonateľnými stavebnými povoleniami odporcu a zároveň sa v uvedenej veci už prv začalo konanie pod sp. zn. 21 S 8/2007 na Krajskom súde v Žiline, v ktorom žalobca S. žiada o odklad vykonateľnosti jedného zo stavebných povolení. Ako ostatný dôvod prípustnosti dovolania uviedol naplnenie ust. § 237 písm. f/ O.s.p. Tvrdil, že odvolací súd mu odňal možnosť konať pred súdom, pretože dokazovanie v potrebnom rozsahu nezopakoval alebo ho

nedoplnil na pojednávaní. Namietal tiež nedostatočné zdôvodnenie napadnutého uznesenia v zmysle § 157 O.s.p. V dôvode, že odvolací súd rozhodol bez pojednávania, videl aj vadu, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.); odvolaciemu súdu zároveň vytýkal i nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Navrhovateľ navrhol dovolanie odporcu odmietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 2 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Dovolanie odporcu smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo rozhodnuté o nariadení predbežného opatrenia. Vzhľadom na povahu rozhodnutia odvolacieho súdu treba prípustnosť dovolania proti nemu smerujúceho posudzovať podľa ustanovení, ktoré vymedzujú, kedy je prípustné dovolanie proti uzneseniu.

Pokiaľ dovolanie smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu, je tento opravný prostriedok prípustný, ak smeruje proti zmeňujúcemu uzneseniu odvolacieho súdu alebo potvrdzujúcemu uzneseniu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ním bolo potvrdené buď uznesenie súdu prvého stupňa o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia alebo ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 1, 2 O.s.p.). Podľa § 239 ods. 3 O.s.p. však ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o znalečnom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

Nakoľko v prejednávanej veci je dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým bolo rozhodnuté o predbežnom opatrení, ako uznesenie, na ktoré sa nevzťahuje § 239 ods. 1 a 2 O.s.p., je nepochybné, že prípustnosť dovolania odporcu z ustanovenia § 239 O.s.p. nemožno vyvodiť.

S prihliadnutím na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou zo závažných procesných väd vedúcich k vydaniu zmätočného rozhodnutia (či už to účastník namieta alebo nie), neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 239 O.s.p., ale zaoberal sa komplexne otázkou, či konanie nie je postihnuté vadou vymenovanou v ust. § 237 písm. a/ až g/ O.s.p., pričom dôraz kládol na skúmanie väd, ktorých existenciu dovolateľ v dovolaní namietal.

Ustanovenie § 237 O.s.p. pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Podmienka prípustnosti dovolania podľa § 237 O.s.p. nie je viazaná na tvrdenie dovolateľa, že k vade došlo, ale na výskyt vady uvedenej v tomto ustanovení.

Odporca odôvodnil prípustnosť dovolania ust. § 237 písm. a/ O.s.p., t.j. že odvolací súd rozhodol o veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov. Právomoc sa všeobecne posudzuje ako oprávnenie určitého štátneho orgánu (v tomto prípade súdu) riešiť otázky, ktoré sú zákonom zverené do jeho kompetencie. Právomoc súdov vymedzuje ust. § 7 Občianskeho súdneho poriadku. V zmysle § 7 ods. 1 O.s.p. súdy v občianskom súdnom konaní prejednávajú a rozhodujú spory a iné právne veci, ktoré vyplývajú z občianskoprávných, pracovných, rodinných, obchodných a hospodárskych vzťahov, pokiaľ ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú o nich iné orgány. Podľa § 7 ods. 2 O.s.p. súdy v občianskom súdnom konaní preskúmajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť

rozhodnutí, opatření alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, pokiaľ ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú o nich iné orgány. V zmysle § 7 ods. 3 O.s.p. iné veci prejednávajú a rozhodujú súdy v občianskom súdnom konaní, len ak to ustanovuje zákon. Pre vyriešenie otázky, či konkrétna právna vec, predložená súdu na prejednanie a rozhodnutie, patrí alebo nepatrí do právomoci súdu v zmysle uvedených ustanovení, je vždy nevyhnuté zistenie, z ktorého právneho vzťahu navrhovateľ vyvodzuje návrhom uplatnený nárok (predmet súdneho konania).

Podľa názoru dovolacieho súdu neobstojí námietka odporcu, že odvolací súd rozhodol o veci, ktorá do právomoci súdu nepatrí (§ 237 písm. a/ O.s.p.). V tejto právnej veci ide o predbežné opatrenie vydané v konaní o určenie neplatnosti právneho úkonu – kúpnej zmluvy z 19. januára 2004 evid. č. 7104 uzavretej podľa § 588 a nasl. Obč. zák. medzi účastníkmi (navrhovateľom ako predávajúcim a odporcom ako kupujúcim), ktorej predmetom sú pozemok parc.č. K. – zastavané plochy o výmere 17618 m² a pozemok parc.č. K. ostatné plochy o výmere 1433 m² v kat. úz. Ž.. Uplatnené právo má hmotnoprávny základ v občianskoprávnom vzťahu (záväzkovej povahy) a rozhodnutie o ňom patrí do právomoci súdu v zmysle § 7 ods. 1 O.s.p. Rozsudok o určenie neplatnosti právneho úkonu o prevode vlastníckeho práva k nehnuteľnosti je záznamovou listinou, na základe ktorej dochádza k zápisu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností podľa § 5 ods. 2 Zák.č. 162/1995 Zb. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon) v znení neskorších predpisov. Navrhovateľ návrhom na vydanie deklaratorného rozhodnutia o neplatnosti kúpnej zmluvy sleduje dosiahnutie stavu, aby ním takto tvrdené jeho vlastnícke právo(z absolútne neplatného právneho úkonu, ktorá neplatnosť pôsobí zo zákona a od začiatku, nevzniknú subjektívne práva a povinnosti) bolo aj zaznamenané v katastri nehnuteľností. Konanie v tejto právnej veci sa teda bezprostredne dotýka vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam a tento vecnoprávny aspekt sporu je neprehliadnuteľný. Pokiaľ odvolací súd uložil odporcovi v predbežnom opatrení okrem zákazu previesť predmetné nehnuteľnosti na tretie osoby alebo ich zaťažiť právom tretích osôb (§ 76 ods. 1 písm. e/ O.s.p.) aj zákaz vykonávať stavebné zmeny a úpravy na nehnuteľnostiach, ide (v tomto druhom prípade) o predbežné opatrenie podľa § 76 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Podľa tohto ustanovenia predbežným opatrením môže súd uložiť účastníkovi, aby niečo vykonal, niečoho sa zdržal alebo niečo znášal. Mýli sa dovolateľ, keď tvrdí, že odvolací súd vybočil z rámca súdnej právomoci a rozhodoval o obmedzeniach vo veci stavebných zmien alebo úprav v zmysle správneho práva (stavebného zákona).Treba totiž

odlíšiť oprávnenie stavebníka uskutočňovať stavby a ich zmeny podľa predpisov správneho práva od oprávnenia stavať podľa Občianskeho zákonníka, ktoré oprávnenie sa odvíja od vlastníckeho práva. Odvolací súd ani súd prvého stupňa z tohto občianskoprávneho hľadiska nevybočili, nerozhodovali teda vo veci patriacej do pôsobnosti správneho práva, ale rozhodovali vo veci nároku z občianskoprávneho vzťahu, čo znamená, že rozhodovali v rámci im danej právomoci podľa § 7 ods. 1 O.s.p. Na týchto záveroch nič nemení, že predbežné opatrenie, ktoré predstavuje len dočasnú procesnú ochranu a nie je prejudiciálnym rozhodnutím pre vec samú (nemá vplyv na rozhodovanie súdu vo veci samej), je založené na úprave procesného práva.

Odporca ďalej tvrdí, že odvolací súd rozhodol napadnutým rozhodnutím vo veci, o ktorej sa už prv právoplatne rozhodlo, resp. v ktorej sa už prv začalo konanie, a poukazuje na vydané stavebné povolenia a na konanie vedené na Krajskom súde v Ž. pod sp. zn. 21 S 8/2007. V danej veci však o vadu podľa § 237 písm. d/ O.s.p. nejde.

Prekážka začatia konania v tej istej veci (litispendencia) a prekážka v tej istej veci už právoplatného rozhodnutia (res iudicata), súc obe založené na princípe ne bis in idem (nie dva razy o tom istom), pokiaľ ide o pojem tá istá vec, sú vymedzené (charakterizované) dvomi podmienkami, ktorými sú :

a/ totožnosť subjektov (musí ísť o rovnakých účastníkov, resp. ich právnych nástupcov),

b/ totožnosť predmetu konania (musí ísť o nárok založený na rovnakom právnom dôvode a vyplývajúci z rovnakých skutkových okolností).

Pokiaľ z uvedených znakov (podmienok) chýba aspoň jeden , nejde o tú istú vec, takže skoršie konanie alebo rozhodnutie v takomto prípade nemôže pre neskoršie konanie a rozhodnutie zakladať prekážku skôr začatého konania, resp. veci právoplatne rozhodnutej (§ 83, § 159 ods. 3 O.s.p.). Takéto prekážky v danej veci ako vady konania podľa § 237 písm. d/ O.s.p. netvorí stavebné povolenia odporcu (ide o rozhodnutia v správnom konaní) a ani konanie vo veci vedenej na Krajskom súde v Žiline. pod sp. zn. 21 S 8/2007. V spomenutom súdnom konaní ide o žalobu, ktorú podal žalobca S. v Ž. podľa § 247 a nasl. O.s.p., kde je ako druhý žalovaný označený terajší navrhovateľ (žalobca sa domáha vydania rozsudku,

ktorým sa zruší rozhodnutie Obvodného úradu pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie v Ž. č.:2005/00497 – 022/AND z 26. mája 2005 a stavebné povolenie vydané Mestom Ž. ako Spoločným obecným úradom v Ž. na úseku územného konania a stavebného poriadku 28. februára 2005 pod č.: ZP-17453/2004/Mo-pokr.SP), a zároveň požiadal o odklad vykonateľnosti uvedených rozhodnutí. Je zjavné, že týmto konaním z hľadiska predmetu konania, ale aj účastníkov konania (terajší navrhovateľ v konaní vystupuje ako žalovaný správny orgán, terajší odporca nie ako účastník, ale ako vedľajší účastník, oznámiač takýto svoj vstup do uvedeného konania listom z 30. júla 2007), nemôže ísť o tú istú vec ako v konaní vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 13 C 292/2007. Dovolací súd iba pre úplnosť dáva do pozornosti, že v konaní podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (Správne súdnictvo) nemožno vydať predbežné opatrenie (porovnaj R 65/1998).

Dovolací súd sa zaoberal aj námietkou dovolateľa, že postupom odvolacieho súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Podľa § 237 písm. f/ O.s.p. dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia je taký vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť pred ním konať a uplatňovať procesné práva priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv. O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva.

O takýto prípad v prejednávanej veci nejde z dôvodu, že odvolací súd pri prejednávaní a rozhodovaní o danej veci postupoval v súlade s právnymi predpismi a odporcovi neznemožnil uplatniť procesné práva priznané mu právnym poriadkom na zabezpečenie jeho práv a oprávnených záujmov. Odvolanie navrhovateľa proti uzneseniu súdu prvého stupňa z 24. apríla 2007 č.k. 13 C 229/2007 – 63 doručil odporcovi na vyjadrenie (§ 211 ods. 1 O.s.p. v znení do 30. júna 2007) a odporca túto možnosť využil – vyjadril sa listom zo 7. júna 2007. S tvrdením odporcu o povinnosti odvolacieho súdu vytýčiť pojednávanie z dôvodu potreby zopakovania dokazovania, keďže odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, sa dovolací súd nestotožňuje. V konaní o predbežnom opatrení – ako pred súdom prvého stupňa, tak i pred odvolacím súdom – sa spravidla rozhoduje bez nariadenia pojednávania a takýto postup nemožno označiť za chybný (porovnaj

uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 56/01, uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 87/97). Pojednávanie odvolacieho súdu nebolo treba nariaďovať, keďže odvolanie smerovalo proti uzneseniu (§ 214 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Zákon, aby sa nezmaril účel predbežného opatrenia, nepredpokladá, že v konaní o predbežnom opatrení bude súd (prvého stupňa alebo odvolací) vykonávať dokazovanie ako v konaní o veci samej (na pojednávaní) a neráta ani s výsluchom účastníkov (porovnaj § 75 ods. 8 O.s.p.). Osvedčenie alebo neosvedčenie podmienok na vydanie predbežného opatrenia súd posudzuje zväčša iba na základe predložených listín. Súdna prax do 30. septembra 2004 vychádzala z toho, že v konaní o nariadenie predbežného opatrenia sa obsah listín neoboznamoval na pojednávaní; od 1. októbra 2004 tomuto naďalej zachovávanému postupu zodpovedá aj platná právna úprava (porovnaj § 129 ods. 1 veta za bodkočiarkou O.s.p. a v spojitosti s odvolacím konaním § 211 ods. 2 O.s.p.).

Nie je možno súhlasiť ani s námietkou dovolateľa, ktorá spočíva na tvrdení o nedostatočnom zdôvodnení v uznesení odvolacieho súdu. Odvolací súd vo svojom odôvodnení v súlade s § 157 ods. 2 v spojení s § 167 ods. 2 O.s.p. nie síce rozsiahlo, ale v základných bodoch postačujúco vysvetlil, prečo zmenil uznesenie súdu prvého stupňa a vyhovel návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, t.j. akými úvahami sa riadil.

Dovolateľ v tejto veci nedôvodne namietal vady konania v zmysle § 237 písm. a/, d/, f/ O.s.p., pričom ani iné vady konania uvedené v § 237 O.s.p. v dovolacom konaní nevyšli najavo. Prípustnosť dovolania preto nemožno vyvodiť z ustanovenia § 237 O.s.p.

V dovolaní odporca namieta aj to, že napadnuté uznesenie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) a že došlo k vade podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom v tom zmysle, že ním možno odôvodniť dovolanie, ktoré je procesne prípustné, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania uvedenej v § 237 O.s.p.). I keby tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľom vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd použil správny právny predpis a či ho správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil správne právne závery, prichádzalo do úvahy iba vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o takýto prípad ale v prejednávanej veci nešlo). Obdobne to platí aj vo vzťahu k ostatnému dovolaciemu dôvodu, ktorý uplatnil dovolateľ podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., t.j. ak by konanie bolo postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Keďže dovolanie odporcu nie je procesne prípustné, nemal dovolací súd možnosť pristúpiť k posúdeniu správnosti právneho posúdenia veci odvolacím súdom, resp. zaoberať sa tzv. inou vadou konania majúcou za následok dovolateľom tvrdené nesprávne rozhodnutie.

Vzhľadom na to, že prípustnosť dovolania nemožno v danom prípade vyvodiť ani z ust. § 237 a ani z ust. § 239 O.s.p., odmietol Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odporcu podľa § 243 b ods. 4 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, ktoré nemožno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky o trovách dovolacieho konania nerozhodoval z dôvodu, že dovolaním napadnuté uznesenie nie je rozhodnutím, ktorým by sa konanie medzi účastníkmi končilo, berúc zreteľ na to, že ide o konanie o predbežnom opatrení (§ 145 O.s.p.). Vo veci bude ďalej konať súd prvého stupňa, ktorý rozhodne aj o trovách doterajšieho konania, t.j. vrátenie trov dovolacieho konania v súlade s úpravou zakotvenou v § 151 O.s.p.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 19. marca 2008

JUDr. Jana Bajánková, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: